

lea gólă, ce o îmbrățișază ochiul, într'o întindere destul de mare, reamintesce nisce lunete prin formă, mai mult saú mai puțin circulare. Penele acestei pasări sunt albe.

A. Vîntul

Prof. la Seminarul Central.

ANTON PANN IN RUSIA

Comandantul intră, trântind cu furie ușa:

— Ce fac recruții ?

— Învață să cânte. . .

— Cum învață ?

— După note. . .

— S'aud și eú!

Și Anton Pann, un băețandru voinic, fugit cu oștile Rusesci din Bulgaria, începe, adresându-se către recruți:

— Pa!

— Recruții în cor cântară :

— Pa!

Anton Pann:

— Vo!

Recruții:

— Vo!

Anton Pann:

— Ga!

Recruții:

— Ga!

Anton Pann:

— Di!

Recruții:

— Di!

Anton Pann:

— Che!

Recruții:

— Che!

Anton Pann:

— Zo!

Recruții:

— Zo!

Anton Pann:

— Ni!

Recruții:

— Ni!

— Anton Pann:

— Pa!

Recruții!

— Pa!

— Acuma toate! strigă profesorul: Pa, vo, ga, di, che, zo, ni, pa! Aidî!

— Pa, vo, ga, di, che, zo, ni, pa. Repetară elevii.

Anton Pann,

— De când învață ei astea, muzicant ?

— De trei luni!

— Trei-șeci de nuele la spete, pentru d-ta!

— Luminate stăpâne!

— Măine alte trei-șeci; poimâne altele...

— Stăpâne, milostive...

— Până acum trebuia să scie câte-cevă cântece, bre!

Es la exerciții, la câmp și nu cântă nimic. Trebuie să mERGă cântând și bătând din palme.

— Trebuie timp, milostive...

— Pentru ce, atâta timp ?

— Sunt groși la cap!

— Bine, bine. Veți primi acum trei-șeci de nuele ca să li se mai subțieze capul și vocea.

Și sergentul-major trase pe Anton Pann de mâneca mondirului. În odaia d'alături recruții aușiră cum îl bate.

Acest tratament a mai urmat vr'o dece zile întocmai, până ce fiul căldărarului de la Slivno și-a luat lumea în cap.

Până s'ajungă în România, a rătăcit săptămâni întregi pe câmp, mai mult nóptea, nebăut și nemâncat.

Dar când a intrat în cea d'întâiu Biserică românească de pe la hotare, și-a dat drumul glasului, la slujba Leturghiei. Anton Pann eră dejă stăpânul clericilor, după cum prin poștile sale, ajunsese mai târziu stăpânul mirenilor.

Dimitrie Teleor.

VACA CU LAPTE.

Vaca nu se ține în economie atât pentru scopul acela, de a se prinde la jug și a lucra cu ea, ci mai cu sémă pentru laptele ei. De aceea se și ȃice la noi pe cele mai multe locuri, că «vaca cu lapte e stălpul casei economului». Așă stând lucrul, este prea firesc, că fie-care econom, să năzuéscă într'acolo, ca stălpul casei sale să fie cât mai gros și mai puternic, ca aceea să nu se pótă dărâma de vreme de vijelie. Iar ca acésta să nu se pótă întâmplă, atárnă în cele mai multe casuri de la iscusința economului și anume : că cum știe el sê-și alégă vecile bune de lapte.

O vacă bună de lapte e aceea, care are capul în proporțiune cu trupul, adică nici prea mare, nici prea mic. O vacă cu cap mare ca de taur, nu e bună de lapte. Mai bine să aibă capul mai mic, de cât mai mare. Pielea unei vaci bune de lapte e môle, pe când una cu pielea mai tare și vârtósă, ne arată că nu e bună de lapte. Ugerul de la o vacă bună de lapte trebuie să fie mare și să stea umflat, când e plin cu lapte, iar după ce se mulge, trebuie să fie môle și să stea sbârcit. Ugerul cãrnos, care și când e gol și când e plin stă tot umflat, arată că vaca nu e bună de lapte.

O vacă cu ugerul mic, saú care are ugerul ascuțit, ca al caprelor, saú care are ugerul pãros, mai departe, care are câte o țitã doué astupate, saú care are chiar noduri cãrnóse în uger, de asemenea nu e bună de lapte.

Taurul are o înriurire fórte însemnată asupra vacilor cu lapte. E lucru constatat că un taur, care s'a tras și el de la o vacă